

List od Preláta (január 2008)

19.01.2008

Moji milovaní! Nech Ježiš ochraňuje
moje dcéry a mojich synov!

Od uplynulého 25. decembra nám
všetko hovorí o narodení Krista,
večného Slova Otca, ktoré sa stalo
človekom a narodilo sa z Panny
Márie, aby nás vykúpilo. V krajinách
s kresťanskou tradíciou prejavuje
ľudová zbožnosť radosť z tohto
úžasného tajomstva tisícorakým
spôsobom. Veľa mužov a žien dobrej
vôle, aj nekresťania, zdieľajú s

katolíkmí ideály mieru,
spravodlivosti a solidarity, ktoré v
nich vyvoláva tento sviatok, táto
skutočnosť je len ďalším dôkazom
toho, že Kristovo posolstvo odpovedá
na najvnútornejšie túžby ľudského
srdca.

Avšak okrem vzbudení týchto túžob
—ktoré sú dôležité, najmä v súčasnej
dobe, ktorú charakterizuje
nedostatok pokoja v mnohých
krajinách a v mnohých svedomiach
— to rozhodujúce na Vianociach je
práve udalosť, ktorú slávime.

Pripomína nám to Svätý otec
niekoľko dní pred týmto sviatkom: **V
Betleheme sa ukázalo svetú Svetlo,
ktoré osvecuje náš život; zjavila sa
nám Cesta, ktorá nám prináša
plnosť nášho ľudského jestvovania.
Ak neprijmeme túto skutočnosť, že
Boh sa stal človekom, aký zmysel
má slávenie Vianoc? Dôvod pre
slávenie sa vytratí. Predovšetkým
my, kresťania, musíme potvrdiť**

**pravdu o Narodení Krista s
hlbokým a citeľným presvedčením,
aby sme pred všetkými vydali
svedectvo o tom, že sme si vedomí,
aký neslýchaný dar sme dostali,
ktorý je bohatstvom nielen pre
nás, ale pre všetkých¹.**

Vianoce nám pripomínajú nutnosť
spolupráce s Kristom v rozdávaní
plodov spásy. Dobrým príkladom sú
nám betlehemskí pastieri: Po tom, čo
sa poponáhľali k jaskyni, kde *našli
Máriu a Jozefa i dieťa uložené v
jasliach*, vrátili sa k svojej
každodennej práci plní radosti.
Vrátili sa premenení zvnútra,
*oslavovali a chválili Boha za všetko,
čo počuli a videli* a boli plní túžby
podať dobrú zvesť svojim príbuzným
a susedom; takže *všetci, ktorí to
počúvali, divili sa nad tým, čo im
pastieri rozprávali²*. A boli to
pravdepodobne ľudia, tak ako aj
dnes, uzavretí, málo zhovorčiví.

Keď niekto zažije veľkú radosť, cíti potrebu podeliť sa o ňu s ľuďmi, ktorých pozná. Robí tak s vyššou pohnútkou, ak sa jedná o nadprirodzený život, ktorý Kristus priniesol na zem. Toto šťastie za nedá skryť, pretože kresťanské povolanie prináša so sebou už na základe svojej prirodzenosti nutnosť robiť apoštolát. Radosť z toho, že nás Boh spasil, je priveľká na to, aby sa zmestila len do jedného srdca. *Svätý Augustín hovorí, že ak niekto túži po obrátení nejakej duše, tak na to je predurčená jeho duša. Pomyslite na to, čo znamená priviesť na cestu k Bohu, k odovzdaniu sa, ďalšie duše! Je to niečo úžasné! (...). Pretože to dobro, ktoré vlastní, sa chce šíriť ďalej. Ak sa teším z niečoho dobrého, je nevyhnutné, že budem chcieť, aby sa iní mohli podieľať na rovnakej radosť³.*

Na mnohých miestach sa ustálil nesprávny názor, že nie je vhodné hovoriť s ostatnými o vlastnom

náboženskom presvedčení. Znamená to —hovoria— miešať sa do súkromných záležitostí iných tým, že narušujeme intimitu oboch strán. Musíme odmietnuť podobný postoj a musíme byť stále pripravení zdôvodniť nádej nášho kresťanského povolania⁴, s úprimnou túžbou, aby naši príbuzní, priatelia a známi počuli dobrú novinu o spáse.

Nesmieme sa uspokojiť so svedectvom príkladu, pretože samotný príklad —ktorý je však nevyhnutný— nestačí. Pamätajme na Pánovu výčitku, adresovanú tým, čo nevarovali ľud pred nebezpečenstvom modloslužby: *sú nemí psi, nevládku brechať: blúznia, ležia, radi si pospia*⁵.

Dcéry moje a synovia moji, bdejme, aby toto Pánovo pokarhanie nebolo adresované aj nám; prestali by sme byť *solou zeme a svetlom sveta*⁶. A to sa nesmie stať. Staráš sa o to, aby

ožilo tvoje apoštolské úsilie, ako keby to bol nadprirodzený inštinkt? Prosíš Pána, aby vložil do tvojich úst vhodné slová počas tvojich každodenných rozhovorov, aj tých, čo vedieš v práci alebo v čase oddychu? Musíme hovoriť s mužmi a ženami o Božej láskavosti, ktorá sa prejavila v tom, že Boží Syn prišiel na svet, a o tom, že Pán od nás očakáva našu spoluprácu na ohlasovaní jeho blahozvesti o láske, živote a pokoji.

Pred niekoľkými týždňami zverejnila Kongregácia pre náuku viery *Vieroučnú nótu o niektorých aspektoch evanjelizácie*. Benedikt XVI. odporúča všetkým veriacim, aby nad ňou meditovali⁷. Okrem iného nám tento dokument pripomína, že «úprimne podnecovať inteligenciu a slobodu nejakého človeka smerom k jeho stretnutiu s Kristom a jeho evanjeliom nie je nenáležitým vmiešovaním, ale je to legitímna ponuka a služba, ktorá môže

obohatiť medziľudské vzťahy»8. A pokračuje: «Činnosť, prostredníctvom ktorej človek zdieľuje iným dôležité udalosti a pravdy z náboženského hľadiska, ktorá podnecuje ich prijatie, je nielen v hlbokej súhre s prirodzenosťou ľudského procesu dialógu, šírenia správ a spôsobu učenia sa, ale zodpovedá tiež ďalšej dôležitej antropologickej skutočnosti: pre človeka je prirodzená túžba, aby sa ostatní podieľali na dobrách, ktoré vlastní»9.

Prirodzene, že pritom, tak ako vždy, nielenže rešpektujeme intimitu a slobodu tých druhých, ale ich aj bránime; vyhýbame sa všetkým formám násilia. Máme pred očami príklad a učenie svätého Josemaríu, ktorý poznamenal: *Vždy som bránil slobodu svedomia. Nechápeť násilie: nezdá sa mi, že pomáha presviedčať alebo víťaziť*.10

Spomenul som si na naliehanie nášho Otca v tomto bode. Možno bolo častejšie, pretože sa vtedy v niektorých oblastiach spoločnosti začalo šíriť presvedčenie, že nie je nutné hovoriť s inými ľuďmi o našej viere; že stačí svedectvo vlastného života. Na tento postoj, ktorý mohol paralyzovať misionárske úsilie Cirkvi, reagoval svätý Josemaría neochvejným apoštolátom.

Vysvetľoval: Je nutné, aby moje deti vyhľadávali príležitosť hovoriť, rozprávať iným o týchto úžasných veciach, ktoré nám Pán zveril.

Samotná prítomnosť nestačí, ak chceme pracovať ako kresťania¹¹.

Keď sa blížil koniec II. vatikánskeho koncilu, náš zakladateľ nás podnecoval, aby sme šírili toto veľkolepé učenie tohto veľkého zhromaždenia Cirkvi; predovšetkým nám hovoril, aby sme pripomínali ľuďom na verejnosti a v súkromí, všeobecné povolanie k svätosti a

apoštolátu, ktoré s dôrazom vyslovil Koncil. Naliehal na nás, aby sme viedli so všetkými —katolíkmi i nekatolíkmi, kresťanmi i nekresťanmi— neustávajúci apoštolský dialóg, založený na pravde a láske. Náš Otec tak žil po celý svoj život. Spomínam si na to, ako využíval príležitosti, aby takto slúžil dušiam.

V minulosti bol rozšírený názor, že je lepšie neprejsť voči iným ľuďom našu kresťanskú vieru; niektorí ľudia dokonca chápali dialóg ako rozhovor, počas ktorého bolo potrebné nechať stranou pravdy učené Cirkvou, ako keby akýkoľvek názor o Bohu a zjavených pravdách bol rovnako platný a autentický. V tejto situácii, opierajúc sa o evanjelium, komentoval svätý Josemaría početné príklady rozhovorov a kázania Ježiša Krista svojim súčasníkom. A radoval sa zo zistenia, že rovnako sa správali kresťania v priebehu celých dejín

nasledujúc príklad Učiteľa. Prvých dvanásť apoštolov —kvôli hlásaniu evanjelia— viedlo neúnavný rozhovor so všetkými, ktorých stretávali, ktorých vyhľadávali počas svojich ciest a putovania. Cirkev by neexistovala, keby apoštoli nezachovali tento nadprirodzený dialóg so všetkými tými dušami. Pretože kresťanský apoštolát nie je nič iné ako: ergo fides ex auditu, auditus autemper verbum Christi (Rim10, 17); teda viera je z ohlasovania a ohlasovanie skrze Kristovo slovo¹².

Vo svojej nedávnej encyklike o kresťanskej nádeji pápež jasne vysvetľuje toto učenie. Vychádzajúc z toho, že úsilie o svätosť je niečím neprenosným —nikto nás nemôže nahradiť v našej osobnej odpovedi na milosť— Benedikt XVI. vysvetľuje: **vzťah k Ježišovi je vzťahom k tomu, ktorý vydal seba samého ako výkupné za všetkých (Por. 1 Tím 2, 6). Byť v spoločenstve s Ježišom**

Kristom znamená byť účastným na jeho bytí "pre všetkých", aby sa stalo naším bytím. Vedie nás k tomu, aby sme žili pre druhých¹³.

Odtiaľ pramení nutnosť hovoriť o dobrej zvesti o spáse iným dušiam. *Naše povolanie Božích detí vo svete od nás vyžaduje, aby sme sa neusilovali len o našu osobnú svätosť, ale aby sme kráčali po cestách tejto zeme a aby sme z nich napriek všetkým prekážkam urobili chodníky, ktoré povedú duše k Pánovi¹⁴.* Hovorí nám to s úplnou istotou, je to totiž niečo, čo je vlastné prijatému povolaniu, hovorí nám, že Pán si želá, aby sme rozšírili náš osobný apoštolát priateľstva a dôvery charakteristický pre veriacich, ktorí žijú Božské povolanie uprostred sveta, a konkrétne u tých, čo žijú ducha Opus Dei.

V tomto roku uplynie šesťdesiatpäť rokov od okamihu, keď dal svätý Josemaría rozhodujúci impulz pre

apoštolskú prácu s mládežou, ktorú uskutočňoval od založenia Opus Dei. Bolo to v sobotu 21. januára 1933, keď náš Otec po prvý raz zhromaždil malú skupinku mladých, aby im udelil prostriedok kresťanskej formácie.

S akým nadprirodzeným úmyslom, s akou nádejou a láskou začal náš zakladateľ túto aktivitu! Ako často spomínal, na tom prvom krúžku sa zúčastnili len traja chlapci, napriek tomu, že sa predtým hovorilo o deviatich alebo desiatich. Svätý Josemaría však nestratil odvahu. Plný viery, dôverujúc v príhovor Panny Márie a svätého Jozefa, opäť odporúčal túto prácu svätému archanjelovi Rafaelovi a svätému apoštolovi Jánovi, udelil týmto prvým chlapcom požehnanie s Najsvätejšou Sviatosťou. Meditujme pomaly nad jeho slovami: *Keď som skončil vyučovanie, šiel som s týmito chlapcami do kaplnky, vybral som*

Pána v Najsvätejšej Sviatosti zo svätostánku, vydvihol som ho do výšky, požehnal som tých troch..., a videl som tristo, tristotisíc, tridsať miliónov, tri miliardy..., bielych, čiernych, žltých, všetkých farieb, všetkých kombinácií, ktoré môžu vzniknúť z ľudskej lásky. A moje predstavy boli priskromné, pretože sa to stalo skutočnosťou (...). Moje predstavy boli priskromné, pretože Pán bol oveľa veľkorysejší¹⁵.

Nasledujúci deň, v nedeľu 22. januára, sa konala prvá katechéza — nepostrádateľný prostriedok v apoštolskej práci s mládežou, a tiež s inými ľuďmi—, na ktorej sa zúčastnili niektorí z chlapcov, o ktorých sa duchovne staral náš Otec. Navštívili jeden študentský domov v okolí Madridu vo štvrti Los Pinos, kde ho čakala kopa detí. Prostriedky formácie, katechézy a návštevy chudobných a chorých, ktoré náš zakladateľ uskutočňoval už dávno

predtým, boli a vždy budú pevným základom tohto apoštolátu, ktorý je —ako o ňom vždy hovoril náš Otec— *ako zrenica našich očí*.

Samozrejme, potreba a radosť z uskutočňovania tohto apoštolátu pripadá predovšetkým najmladším členom prelatury a tým, ktorým je obzvlášť zverená táto úloha. Dcéry moje a synovia moji, myslite na Pánovu dôveru, ktorý si želá dať do vašich rúk —aby ste ich modelovali, ako sochár modeluje hlinu— duše toľkých dievčat a chlapcov, ktorí úprimne hľadajú hlboký zmysel svojho života. Pripravujte dobre krúžky a prostriedky kresťanskej doktríny, proste Ducha Svätého, aby vložil do vašich slov silu, ktorá uchváti a vrhne sa s rozhodnosťou do rozhovorov s vašimi priateľkami, s vašimi priateľmi, začnite apoštolský dialóg, ktorý ich privedie ku Kristovi, *suaviter et fortiter*¹⁶, jemne a mocne.

Veľmi ma dojíma naliehavosť
príhovoru Benedikta XVI. o tom, že
musíme pozvať mladých, aby boli
veľkodušnejší, aby sa priblížili bližšie
k Pánovi, aby ho nasledovali.

Povedzme to mnohým, dôverujme
pôsobeniu Ducha Svätého a
schopnosti odovzdať sa službe
veľkým ideálom, ktorá je
charakteristickou črtou mladosti, aj
keď sa niekedy zdá, že drieme v
srdciach.

Prosme s dôverou o príhovor svätého
Rafaela a svätého Jána, ktorí sú
patrónmi tejto práce už toľké roky.
Myslite na to, že týmto spôsobom
pripravujete —pripravujeme—
budúcnosť Cirkvi, kresťanskú
budúcnosť spoločnosti.

S láskou vás žehná,

váš Otec,

+Javier

Rím, 1. januára 2008.

1 Benedikt XVI., Príhovor pri generálnej audiencii, 19.12.2007

2 Por. *Lk* 2, 16-20

3 Svätý Josemaría, Poznámky zo stretnutia, 29.12.1959

4 Por. 1 *Pt* 3, 15

5 *Iz* 56, 10

6 *Mt* 5, 13-14

7 Por. Benedikt XVI., Príhovor pri generálnej audiencii, 19.12.2007

8 Kongregácia pre náuku viery, Vieroučná nóta o niektorých aspektoch evanjelizácie, 3.12.2007, č. 5

9 *Tamže*, č. 7

10 Svätý Josemaría, *Rozhovory s Mons. Ecrivou de Balaguer*, č. 44

11 Svätý Josemaría, Poznámky zo stretnutia, 25.8.1968

12 Svätý Josemaría, *List* 24.10.1965, č. 13

13 Benedikt XVI., Encyklika *Spe salvi*, 30.11.2007, č.28 14 Svätý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 120

15 Svätý Josemaría, Poznámky zo stretnutia, 19.2.1975

16 Por. *Mud* 8, 1

.....